

able experience of certain foreign Church Centres for Marriage Preparation which have concentrated their attention on those attitudes which evoke the most immediate response in the engaged couple.

The possible contribution that «information-theory» can make to the subject under investigation was considered most valuable, so an attempt was made to apply its principles to the question of the personal contact between the Pastoral Team and the couple, and of the process of teaching the Orthodox Christian view on marriage.

Similarly the use of material drawn from psychology and consideration of the problems of engaged couples, as well as the contemporary structure of marriage was considered indispensable. Thus we have tried to form a better understanding both of the couple and of the union which they are invited to enter into today, and to show the need for pastoral preparation.

Further, careful attention has been paid to the theological foundation of the «active method» used in modern educational theory, which encourages the couple to participate in their own marriage preparation. This was done by employing the Orthodox principle of «synergy» or collaboration. We have above all tried to indicate which of the existing methods of preparation favour this active participation.

E.K.E.

La Répartition du Revenu National: Les modèles modernes et leur dépassement. (Η Κατανομή του Έθνικου Εισοδήματος: Τα μοντέρνα μοντέλα και το «εξέπασμα» τους), tome IV, Έκδόσεις Génin, Paris 1970, 331 σελ.

Η έκδοσις του τετάρτου τόμου της «Κατανομής του Έθνικου Εισοδήματος» αφιερωμένη εις τα «μοντέρνα μοντέλα» της κατανομής, συμπληρώνει το δεύτερον μέρος ενός γιγαντιαίου έργου το όποιον οι δύο συγγραφείς Jean Marchal και Jacques Lecaillon, διαπρεπείς Καθηγητά της Πολιτικής Οικονομίας του Παν/μίου των Παρισίων, ήρχισαν κατά τα έτη 1957-58.

Η μελέτη των νόμων και κανόνων, οι όποιοι διέπουν την κατανομή του Έθνικου Εισοδήματος μεταξύ των διαφόρων κοινωνικοοικονομικών ομάδων, αποτελεί το επίκεντρο των επιστημονικών ενδιαφερόντων και έρευνών των δύο συγγραφέων.

Εις τους δύο πρώτους τόμους του προαναφερθέντος έργου των οι δύο Καθηγητά ανέλυσαν λεπτομερώς την διάρθρωσιν και την συμπεριφορά των κοινωνικοοικονομικών ομάδων των «μισθωτών», των «κατόχων κερδών», των «γεωργών», των «άπολων» και τέλος των «άπολυμαβώντων κοινωνικών παροχών», προβαίνοντας κυρίως εις την μελέτην της συν-

θέσεως και της εξέλιξεως του εισοδήματος των, εξετάζοντας ταυτόχρονα «αφ' ενός» την θέσιν των ομάδων αυτών εις τας αντίστοιχους άγοράς των, «αφ' ετέρου» δὲ τον βαθμόν και τας επιπτώσεις της οργανώσεώς των.

Ο τρίτος τόμος του έργου περιλαμβάνει την παρουσίαν και κριτικήν ανάλυσιν των «μοντέλων» της κατανομής, άρχης γενομένης από τα δύο βασικά τοιαύτα, ήτοι το *κλασικόν* και το *μαρξιστικόν*, με ιδιαίτερα αναφοράν εις τα χαρακτηριστικά της λειτουργικής πλευράς του τελευταίου μοντέλου.

Ο παρών τέταρτος τόμος αποτελεί την συνέχεια και το τέλος του μέρους της μελέτης του άφιερωμένου εις τα μοντέλα.

Διά του όρου «μοντέρνα μοντέλα» της κατανομής του Έθνικου Εισοδήματος, οι δύο συγγραφείς χαρακτηρίζουν όλας εκείνας τας αναλύσεις αι όποια ήκολούθησαν την «επανάστασιν της όριακής ώφέλειας» (revolution marginaliste) των έτών 1870-1880, ήτοι το Νεοκλασικόν και Νεοκεϋνσιανόν μοντέλον.

Άλλά οι «μοντέρνοι συγγραφείς», μολοντί όλοι υιοί της επανάστασεως της όριακής ώφέλειας, δέν συμφωνούν επί πλείστον σημείων, και κυρίως ως προς την μέθοδον αναλύσεως. Ούτω, εφαρμόζοντας μίαν μικροοικονομικήν ανάλυσιν, οι νεοκλασικοί συγγραφείς ώδήγηθησαν εις την μελέτην και την εξήγησιν των προβλημάτων της κατανομής διά μέσου της *παρονομή*. Όσον διά τους Κεϋνσιανούς, υιοθετούντες μίαν μακροοικονομικήν μέθοδον αναλύσεως, έρμηνεύουν τα ίδια προβλήματα της κατανομής διά μέσου της *συνολικής ζήτησεως*.

Η μελέτη λοιπόν των μοντέλων υπό των J. Marchal και J. Lecaillon, βασίζεται επί των έννοιολογικών και μεθοδολογικών αυτών διαφορών αι όποια έχουν ως αποτέλεσμα την χρησιμοποίησιν πότε μὲν τής έννοιας της «κοινωνικής κατανομής», πότε δὲ τής έννοιας της «λειτουργικής κατανομής», και καταλήγει εις την παρουσίαν ενός *συνθετικού μοντέλου*, ικανού να συμβιβάζη βραχυχρονίως και μακροχρονίως τα νεοκλασικά και νεοκεϋνσιανά μοντέλα.

Οι δύο έκλεκτοι συγγραφείς δέν περιορίζονται όμως μόνον εις την θεωρητικήν εξήγησιν της κατανομής, αλλά επιστρέφουν εις την ανάλυσιν της πραγματικότητας, διά της μελέτης της εξέλιξεως της κατανομής του εισοδήματος εις την γαλλικήν οικονομίαν, έλέγχοντας ούτω όλας τās διατυπωθείσας υποθέσεις κατά την παρουσίαν των μοντέλων.

Επί τής βάσεϊ αυτών των παρατηρήσεων αι όποια έκτίθενται εις το πρώτον κεφάλαιον του τετάρτου τίτλου του παρόντος τόμου, οι δύο έπιφανείς συγγραφείς επιχειρούν να προσδιορίσουν τα στοιχεία έκείνα τα όποια δύνανται ήδη να εκφράσουν το «εξέπασμα» των μοντέρνων μοντέλων.

Ούτω εάν ό έρευνητής θέλη να συλλάβη κατά τρόπον ακρίβη την παρατηρου-

μένην πραγματικότητα, όφείλει να υιοθετήση μίαν «νομισματικήν» μέθοδον αναλύσεως (analyse en termes monétaires), αντί της χρησιμοποιοιμένης συνήθους «πραγματικής» τοιαύτης (analyse en termes réels).

Η μέθοδος αυτή, έν συνδυασμῳ με μίαν λεπτομερή μελέτην της συμπεριφοράς των πλέον αντιπροσωπευτικών ομάδων των κατόχων εισοδήματος, δύνανται να οδηγήση εις μίαν αναθεωρημένην έννοιαν της μακροοικονομικής ίσορροπίας, βραχυχρονίως και μακροχρονίως.

Υπογραμμίζοντας τόν μοναδικόν χαρακτήρα της από δωδεκαετίας και πλέον αναληφθείσης υπό των έξεχόντων Καθηγητών Jean Marchal και Jacques Lecaillon προσπαθείας, άς εύχρηθώμεν να ίδωμεν συντόμως περατωμένων το μνημειώδες έργον των επί της Κατανομής του Έθνικου Εισοδήματος.

ΔΗΜ. Α. ΓΕΡΜΙΔΗΣ

Migrations et Developpement: Le cas de l'Algerie (Άποδημίαι και Άνάπτυξις: ή περίπτωση της Άλγερίας), υπό Madeleine Trebous, Έκδόσεις του Centre de Developpement de l'OCDE, Paris 1970, 241 σελ.

Το μεταναστευτικόν κίνημα έκ της Άλγερίας προς την Εύρώπην άρχίζει περί το 1870 και ήδη, κατά τās άρχάς του 20ού αιώνας, γνηρίζει σοβαράς διακυμάνσεις, όφελουμένας ίδιως εις τās ανάγκας της πολεμικής βιομηχανίας της Εύρώπης, συντόμως άκολουθηθείσας από τās ανάγκας της άνοικοδομήσεως.

Έν τούτοις, μόνον μετά το 1950 το μεταναστευτικόν κίνημα λαμβάνει μαζικόν χαρακτήρα. Κατ' αυτό το έτος 200 με 250.000 Άλγερινῶν—άντιπροσωπευνόντων το 20% του ένεργου πληθυσμού της Άλγερίας—άπησχολούντο εις την Εύρώπην, ένῳ το 1966 ό αριθμός των άνερχεται εις 300.000. Κατά το ίδιον έτος; ό έλγερινός πληθυσμός ό ζῶν έν γένει εις το έξωτερικόν θνήσκει τās 800.000, ήτοι τα 6% του συνολικού πληθυσμού της Άλγερίας. Έάν λάβη τις υπ' όψιν μόνον τόν δευτερογενή τομέα, ό αριθμός των εργαζομένων εις την Εύρώπην ήτο κατά το 1966 μεγαλύτερος από ό,τι εις την Άλγερίαν.

Η Γαλλία είναι ή κατ' έξοχήν χώρα ύποδοχής με 96,7% του συνόλου των μεταναστών, το δε υπόλοιπον κατανέμεται κυρίως εις το Βέλγιον και την Δυτικήν Γερμανίαν.

Έν όψει των διαστάσεων του μεταναστευτικού κινήματος, και έν ὄψει των νέων πραγματικοτήτων και διαβρώσεων ένός ανεξαρτήτου κράτους με μίαν υπό ανάπτυξιν οικονομίαν, το πρόβλημα της άλγερινῆς μεταναστεύσεως πρέπει να τεθεῖ έκ νέου επί τάπητος.

Δι' αυτό άκριβῶς ή μελέτη της Madeleine Trebous είναι *τεριπλὴν αἰών*: